

Συνήθως ἡ θεατρικὴ ζωὴ—ἡ ὁποία κάποτε δυστυχῶς δὲν εἶναι παρὰ θεατρικὴ κίνηση—παρουσιάζει ἀνάμεσα στὶς δυὸ περιόδους, τὴ χειμερινὴ καὶ τὴν καλοκαιρινή, ἓνα διάλειμμα. "Ὅπως παλιὰ ὑποστήριξα, θὰ ἦταν ἀπὸ κάθε ἄποψη εὐκταῖο τὸ διάλειμμα αὐτὸ νὰ εἶναι μακρὺ, ἀλλὰ τοῦτο δὲ γίνεται. Οἱ ἡθοποιοὶ ποὺ ζητοῦν, ποὺ πρέπει νὰ παίζουσιν, εἶναι πάρα πολλοί. Εἶναι τόσο πολλοί, ὥστε φέτος καταργήσανε καὶ τὸ διάλειμμα. "Ὅσο πολυάριθμα κι ἂν εἶναι τὰ θέατρα, δὲν ἐπαρκοῦν γιὰ νὰ τοὺς στεγάσουν ὅλους." Ἔτσι, ἀρκετοὶ ἡθοποιοὶ ποὺ ἔμειναν ἄεργοι τὸ χειμῶνα ἢ ὑποχρεώθηκαν νὰ ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὰς Ἀθήνας καὶ νὰ φύγουν σὲ τουρνέ, ἐπωφελήθηκαν ἀπὸ τὴ διακοπὴ τῶν παραστάσεων τῶν θιάσων ποὺ εἶχαν μισθώσει τὶς θεατρικὰς αἰθουσες, κι ἀπὸ τὴν κακοκαιρίαν ποὺ παρατείνεται φέτος, γιὰ νὰ συγκροτήσουν ἓνα θίασο καὶ νὰ δώσουν μιὰ σύντομη σειρὰ παραστάσεων.

Οἱ παραστάσεις αὐτὲς ποὺ δίνονται μὲ ἐπίγνωση ὅτι ἡ διάρκειά τους ἀναγκαστικὰ θὰ εἶναι σύντομη, δὲν μποροῦν παρὰ νὰ ἔχουν τὸ χαρακτῆρα τῆς προχειρότητας.

Μιὰ τέτοια παράσταση μὲ ἔκτυπο τὸ χαρακτῆρα τῆς προχειρότητας ἦταν καὶ ἡ παράσταση τοῦ θιάσου τῆς Κας Βίλμας

Κύρου. Ἡ Κα Κύρου ἀνέβασε ἥ, πιστότερα, ξαναανέβασε τὸν πολυπαιγμένο, πολὺ γνωστὸ καὶ πολυσχολιασμένο «Ποπολάρου» τοῦ Ξενόπουλου. Ἡ παράσταση δὲν εἶχε ἄλλο ἐνδιαφέρον παρὰ πὼς ἀπέδειξε ἄλλη μιὰ φορὰ τὴν καταπληκτικὴν, τὴ μοναδικὴν ἀντοχὴν τῶν ἔργων τοῦ Ξενόπουλου. Εἶναι ἀφελὴς στὸν «Ποπολάρου» ἡ ἀπλοϊκότητα τῶν ἀντιλήψεων γύρω ἀπὸ τὰ κοινωνικὰ προβλήματα, προκαλεῖ μειδιάματα, κι ἐν τούτοις στέκεται. Χάρη στὸ θεατρικὸ ἐνστικτο τοῦ θεατρανθρώπου συγγραφέα, τὰ ἔργα του κερδίζουν τὸν θεατὴν, καὶ μάλιστα, στιγμὲς στιγμὲς, καὶ τὸν μαγεύουν. Ἀντέχουν κι ὅταν ἀκόμα παίζονται μετριότατα· ἀναδίδουν μιὰν ἀμάραντη δροσιά.

Ὁ θίασος τῆς Κας Βίλμας Κύρου ἔδειξε φανερὰ ὅτι δὲν κοπίασε γιὰ παραστάσεις ποὺ τὶς ἤξερε καταδικασμένες νὰ εἶναι ἐφήμερες. Ἀκόμα καὶ οἱ πρωταγωνισταὶ πολὺ περισσότερο κράτησαν παρὰ δημιουργήσαν τὸ μέρος τους. Ἡ Κα Κύρου ἦταν συμβατικὰ ὑπερτονικὴ, ἡ Κα Δ. Σκούρα ὑποτονικὴ, ὁ κ. Ν. Βασταρδῆς, ὁ κ. Ὀρφέας Ζάχος, ἡ Κα Ἀθ. Μιχαηλίδου, ἡ Κα Π. Σαντοριναίου, ποὺ συχνὰ ἔχουν σημειώσει ἐπιτευξέεις, περιορίσθηκαν νὰ εἶναι ὁ ἑαυτὸς τους. Δὲν πρόσθεσαν τίποτα στὸ ἐνεργητικὸν τους. Γιὰ τοὺς ἄλλους ἡθοποιούς δὲν μπορεῖ νὰ εἰπωθεῖ τίποτ' ἄλλο, παρὰ πὼς ἦταν διαρκῶς χτυπητὰ καὶ ἐνοχλητικὰ παράφωνοι. Τὰ σκηνικὰ καὶ τὰ κοστούμια ἦταν ἀσήμαντα.

Κι ἐν τούτοις, τὸ ἔργο στάθηκε. Ὑστερα ἀπὸ τὴν παράσταση τῶν «Φτερῶν τοῦ Ἰκαρου», κάποιος θερμὸς φίλος τοῦ κ. Πάρνη ἐπέμενε ὅτι τὸ ἔργο εἶχε φανεῖ ἐλαττωματικὸ ἐπειδὴ ἡ ἐρμηνεῖα εἶχε ὑστερήσει. Δὲν μπόρεσα νὰ συμφωνήσω μὲ τὴ γνώμη του. Πρῶτα, ἐπειδὴ ἡ ἐρμηνεῖα, ἔστω κι ἂν δὲν ἦταν ἐξαίρετη, δὲν ἦταν καὶ καταβαραθρωτικὴ γιὰ τὸ ἔργο, ἀλλὰ κύρια ἐπειδὴ δὲν πιστεύω ὅτι ἡ ἐρμηνεῖα παίζει κατηγορηματικὰ ἀποφασιστικὸν ρόλο. Δὲν ἀρνοῦμαι, φυσικά, ὅτι μιὰ λαμπρὴ ἐρμηνεῖα μπορεῖ νὰ προσδώσει φέγγος καὶ αἴγλη, καὶ ὅτι μιὰ κακὴ ἐρμηνεῖα μπορεῖ νὰ ἀδικήσῃ, ἀλλὰ φρονῶ ὅτι ἓνα

κάπως ἐξοικειωμένο μάτι διακρίνει, πρέπει νὰ εἶναι σὲ θέση
νὰ διακρίνει, πέρα ἀπὸ τὴν ἐπένδυση, τὰ γυμνὰ οὐσιαστικὰ
στοιχεῖα τοῦ ἔργου, τὰ προσόντα του καὶ τὰ ἐλαττώματά του.
«Ὁ Ποπολάρως» κακοπαίχθηκε, χωρὶς τὸ κακὸ παίξιμο νὰ
μᾶς παραπλανήσῃ, νὰ ἔχει γιὰ συνέπεια νὰ κατακρίνουμε καὶ
νὰ καταδικάσουμε τὸ ἔργο.” Ἐτερον ἐκάτερον.